

Vedeni soucitem

Curry Blake

Dnes se budeme zabývat tím, proč Ježíš uzdravoval. Název tohoto vyučování je „Vedený soucitem“. Chci, abyste se rozloučili ještě s jednou „svatou krávou“ – abyste si přestali myslet, že Ježíš musel být veden na určité místo, aby uzdravil určitého člověka. Nic takového v Bibli nenajdete. Víím, že někteří to vyučují, ale pochopíte, že v církvích se učí velké množství různých věcí, o kterých není v Bibli řečeno ani slovo. Proto dnes probereme některá místa v Bibli, která nám ukáží Boží charakter skrze Ježíše, který chodil, dělal dobře a uzdravoval všechny utlačované od ďábla, protože Bůh byl s Ním. To je krátký popis služby Ježíše, jak ho vystihl apoštol Petr ve svém kázání.

Nejdříve zničím tento názor: Ježíš uzdravoval, aby dokázal, že je Bůh. Pokud se nad tím zamyslíme, tak každý pochopí, že je to hloupost. Když Ježíš uzdravoval, tak se nesnažil dokázat, že je Bůh. Jestli by to byla pravda, tak co těch dvanáct, které poslal uzdravovat a potom ještě dalších sedmdesát? Jestli by Ježíš uzdravoval proto, že je Bůh, tak těch dvanáct učedníků byli také bohové? Vždyť oni

uzdravovali, i když Ježíš nebyl s nimi. A co těch sedmdesát? Ti by také museli být bohy. A ten, čí jméno dokonce ani neznáme, také vyháněl demony ve jménu Ježíše, i když učedníci se ho snažili zastavit. Takže toto učení je nesmyslné.

Ježíš uzdravoval pouze z jediného důvodu – protože On mohl, chtěl a MĚL SOUCIT. On uzdravoval a předával toto umění uzdravovat druhým. On nepředával božskost. Když se podíváme do Filipenským, tam je napsáno, že On zmařil sám sebe – v řečtině toto slovo znamená vyprázdnit. On se vyprázdnil od všeho, co Ho dělalo Bohem. Když byl tady na zemi, neměl k dispozici něco nadpřirozeného, co by nebylo dostupné jiným lidem. Měl správný vztah s Bohem a moc Ducha Svatého. Téměř všichni proroci Starého Zákona uzdravovali nebo někoho vzkřísili z mrtvých. Zázraky se děly. Mojžíš dělal velké zázraky, ale to neznamena, že byl Bůh. Ježíš neuzdravoval proto, aby dokázal, že je Bůh. Často poté, jak někoho uzdravil nebo osvobodil, říkal: „Jdi a nikomu o tom neříkej“. Zjevně se nesnažil dokázat, že je Bůh.

V 1. Janovi 3:8 se říká, proč Ježíš přišel.

*Proto se zjevil Syn Boží, aby zmařil
skutky Dáblovy.*

1. Jan 3:8

On přišel zmařit skutky dábla. Sám Ježíš řekl, že přišel najít a zachránit to, co zahynulo. Zjevně záchrana ztracených ničí skutky dábla. Víme, že zničil skutky dábla u sloupu, kde ho bičovali, tehdy porazil nemoci a choroby a zničil jejich právo přebývat v lidských tělech. On zničil skutky dábla Svou smrtí na kříži. Víme, že Jeho cílem bylo ničit, v řečtině toto slovo znamená osvobozovat, vypouštět, roztrhávat, rušit.

To, co se stalo s Adamem, se dotklo celého lidstva. Tehdy lidská rasa ještě neexistovala, ta pochází z Adama, ale gen hříchu, DNK hříchu už byla přítomná. Ale teď dar milosti a spravedlnosti skrze Ježíše Krista se automaticky nešíří ze spravedlivých na jejich děti, ale je spojen s vírou v Ježíše Krista, je potřeba v Něho uvěřit, každý člověk je zodpovědný sám za sebe. Všichni lidé jsou nakaženi hříchem, každý se sám rozhoduje, jestli přijde k Ježíši a přijme milost a odpuštění, očistění a stane se spravedlivým před Bohem.

V Matoušově Evangeliu v 9. kapitole se mluví o tom, že učedníci nebyli povoláni do služby, protože byli chytrí nebo absolvovali Jerusálémský seminář, ale proto, že Ježíš měl soucit. Soucit vedl Ježíše k tomu, aby vybral dělníky a poslal je na sklizeň. On je vyslal.

Ježíš obcházel všechna města i vesnice, učil v jejich synagogách, hlásal evangelium království a uzdravoval každou nemoc a každou slabost v lidu.

Matouš 9:35

On kázal Evangelium – dobrou zprávu o tom, že Bůh kraluje, vládne.

Když uviděl zástupy, byl nad nimi hluboce pohnut, protože byli utrápení a sklíčení jako ovce, které nemají pastýře.

Matouš 9:36

On byl hluboce pohnut. Měl s nimi soucit. Vidíte, On neslyšel hlas z nebe, který by Mu řekl, aby to udělal. On byl veden soucitem. Chci, abyste byli vedeni soucitem a slitovali se nad lid-

mi. Často nebudete slyšet hlas, ale má vás vést soucit.

Chci se podívat ještě na jednu věc, která se vyskytuje v Novém Zákoně na několika místech, když se mluví o Petrovi, že naplněn Duchem Svatým, začal mluvit nebo ještě že byli naplněni Duchem. Slovo „naplněn“ v řečtině znamená, že něco má na tebe takový vliv, že začneš jednat. Jinými slovy, oni byli tak pod vlivem něčeho, že začali jednat. Když se – například– říká, že člověk je přeplněn zlobou, to znamená, že se ta zloba vylévá do určitého jednání, vychází ven.

A tak Ježíš byl naplněn soucitem do takové míry, že tento soucit Ho přivedl k jednání. Také my to máme tak dělat. Musíme přetékat Boží láskou do takové míry, že se dáme do pohybu a začneme ji projevovat ve svém jednání.

Slyšel jsem definici, že soucit je láska v akci. Je to velmi dobře řečeno. Jestli skutečně někomu milujete, tak začnete projevovat svou lásku skutky. A to je soucit. V některých slovnících se soucit přirovnává k sympatii, ale to není správné. Sympatie – to je projevování lidské lásky, ale ne Boží. Dokonce neznovuzrozený

člověk může být pohnut něčím hořem, může se tomu člověku snažit pomoci, ale nejčastěji prostě člověka jen lituje: „Je mně to tak líto“. Ale nic s tou situací nedělá, nebo se snaží udělat něco z těla – například dát deset korun bezdomovci. Ale soucit – to je charakter samotného Boha.

Jestli máš skutečně s člověkem soucit, chceš mu pomoci, tak Duch Svatý v tobě se začne rozehřívat a všechny dary začínají fungovat a ty nebudeš jednat v těle, ale v duchu, budeš používat dary Ducha.

Téměř každý může navštívit v nemocnici nemocného člověka, přinést mu něco dobrého, ale tím to končí. Soucit, který je od Ducha svatého, se projevuje v tom, co sám člověk přirozeně udělat nemůže. V tom je klíč k pochopení.

Když uviděl zástupy, byl nad nimi hluboce pohnut, protože byli utrápení a sklíčení jako ovce, které nemají pastýře.

Matouš 9:36

On byl hluboce pohnut, měl soucit s nimi,

protože byli ztrápení.

Tehdy řekl svým učedníkům: „Žeň je velká, dělníků je však málo. Proste tedy Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.“

Matouš 9:37-38

Jestliže jste už někdy slyšeli má kázání, tak nejspíše víte, že slovo „poslal“ v překladu z řečtiny znamená „vyhodil, vyhnal, vyháněl“. V tomto případě nepoužívá slovo „apostelo“, což je další slovo s významem „poslat“, ale když viděl, že tito lidé mají velké potřeby, On vyhnal učedníky, přinutil je jít „na pole“. Modlete se, aby vyhnal dělníky na sklizeň. Přejdeme k 10. kapitole 1. verši – lidé rozdělili Písmo na kapitoly a verše, ne Bůh:

Zavolal si svých dvanáct učedníků a dal jim pravomoc nad nečistými duchy, aby je vyháněli a aby uzdravovali každou nemoc i každou slabost.

Matouš 10:1

Všimněte si, za prvé — On byl pohnut souci-

tem. On se nemohl dotknout všech, všem pomoci, proto poslal Své učedníky - dělníky na sklizeň a dal jim moc nad nečistými duchy. On jim řekl: „Nejdříve se několik dnů modlete a postěte a pak vám dám moc“. Lidé často říkají, že právě toto máme dělat. Ale Ježíš jim DAL moc, oni pro to nemuseli nic dělat. On jim ji DAL ZDARMA. Navíc on řekl, abychom dávali dál to, co jsme zdarma dostali. Když čteme verš: „nemocné uzdravujte, mrtvé křistě, zdarma jste dostali, zdarma dávejte“ - tady se mluví o moci, o autoritě, kterou jsme dostali ZDARMA, nemuseli jsme nic dělat, zasloužit si ji. Bůh nám dal tuto autoritu jenom proto, že v Něho věříme. Dal nám ji zdarma, nemusíme za to platit, Ježíš už zaplatil za všechno.

Jeho učedníci neměli žádnou kvalifikaci, aby to mohli dělat, ale On jim dal moc nad nečistými duchy, aby je vyháněli a uzdravovali každou nemoc a každý neduh. Je to velmi podobné tomu, jako když jsme četli: „...chodil, činil dobře a uzdravoval všechny utlačované od ďábla...“ On si nechtěl nic nechat jen Sám pro Sebe, ale vším se děлил s druhými.

Je načase zničit mýty o tom, že Bůh něco zdržuje nebo že něco lidem nedává, že nechce uzdravit vždy všechny nemocné. Naopak, v tomto místě Písma vidíme, že se snaží dát autoritu lidem, aby se každý křesťan stal dělníkem, aby každý křesťan šel a uzdravoval nemocné, křísil mrtvé a kázal Evangelium. To je Jeho vůle pro každého z nás. On nás povolal, abychom to dělali.

Když se díváme na současnou pětinasobnou službu, tak si mnozí myslí, že jen někteří jsou k tomu povoláni, že jenom někteří mohou kázat, ale většina má sedět v církvi a poslouchat. Jenže tak to vůbec není. Přichází nová generace věřících, kteří chápou pravdu.

Církve musí přestat být prostě jen církvemi, ale mají se stát školami, centry vyučování. Lidé nemají jezdit z církve do biblické školy, kde se mohou něčemu naučit. Dřív to tak nebylo. V době Skutků lidé, kteří se chtěli něčemu naučit, jen zřídka kdy cestovali s apoštoly, nejčastěji zůstávali ve své církvi, kde dostávali vyučování přímo na místě.

Naše církve nebude církví v obyčejném chá-

pání tohoto slova. Možná to bude trochu podobné tomu, na co jsme si zvykli v církvích – budeme mít dopoledne shromáždění, ale sám účel církve bude jiný. Cílem bude postarat se o lidi, sloužit jejich duchu, duši i tělu, trávit s nimi čas a vyučovat je. Ale kromě toho půjdeme stále dopředu, aby ti lidé, kteří k nám přichází, mohli začít sloužit a rozšiřovat Evangelium, aby byli vyučeni a posláni na sklizeň.

Jsem přesvědčen, že každý, kdo se stane členem církve, bude za dva roky mít možnost stát se ustanoveným služebníkem. Bude to možné proto, že shromáždění budou podobná na biblickou školu, budeme probírat stejné materiály, jaké vyučujeme v našem biblickém institutu. Očekávám, že za dva roky každý člen naší církve bude ustanoven do služby, bude schopen sám sloužit, rozšiřovat Evangelium, začít novou církev, učit jiné lidi.

Církev nemá být zájmovým kroužkem, aby žehnala jenom své členy. Nebudeme se tu scházet, abychom tu poseděli a pokochali se životem. My jsme armáda a budeme dělat všechno pro to, abychom ničili skutky ďábla tam,

kde právě jsme, abychom dál rozšiřovali Boží království. To byl nápad Krista a my to budeme dělat přesně tak. Budeme vychovávat dělníky a posílat je dál.

Chceme, aby vaše základní chápání bylo správné, tehdy i všechno ostatní, co budete dělat, bude správné. Chci, aby váš „základ“ byl pevný a perspektivní. Váš „základ“ musí být založen za prvé na lásce k Bohu a za druhé na lásce k bližnímu. Pokud budete milovat lidi, budete s nimi jednat tak, jak byste chtěli, aby oni jednali s vámi. To jsou tři prosté kroky. Jestli je budete následovat, tak budete vždycky jednat podle Boží vůle. Je to jednoduché – miluj Boha, miluj svého bližního a služ mu – v tom je tajemství křesťanské služby.

Když vystoupil, uviděl veliký zástup, byl nad nimi hluboce pohnut a uzdravil jejich nemocné.

Matouš 14:14

Všimněte si, On uviděl velké množství lidí a byl pohnut soucitem a to Ho přivedlo k uzdravování. Když tam bylo mnoho lidí – to

znamená, že i nemocných tam bylo mnoho. On s nimi měl soucit a uzdravil je. Ježíš měl soucit a ten soucit se projevil uzdravováním.

Když vycházeli z Jericha, vydal se za ním velký zástup. A hle, dva slepí seděli u cesty; jakmile uslyšeli, že jde kolem Ježíš, vykřikli: „Smiluj se nad námi, Pane, synu Davidův!“

Matouš 20:29-30

Oni řekli: „Smiluj se nad námi...“, protože chápali, že jestliže se Bůh nad nimi smiluje, tak budou uzdraveni. Rozuměli, že uzdravení je spojeno s milosrdenstvím a soucitem.

Vzpomeňte si, že v Pláči Jeremiáše je napsáno, že milosrdenství Pána se obnovuje každé ráno, neustále. Každé ráno začíná nová „část“ Božího milosrdenství. A uzdravení se děje každý den, protože Boží milosrdenství se obnovuje každý den. Lidé říkají, že uzdravení už přestalo, ale já vám říkám, že uzdravení nepřestane, dokud na této zemi bude Boží milosrdenství. Bůh je milosrdenství. Bůh nikdy nepřestane

existovat, proto je Jeho milosrdenství věčné.

Oni křičeli: smiluj se nad námi...

Zástup jim přísně domluvil, aby utichli. Oni však vykřikli ještě silněji: „Smiluj se nad námi, Pane, synu Davidův!“

Matouš 20:31

Jen si představte, dva slepci sedí a prosí o smilování, ale všichni lidé se je snaží přinutit mlčet. Oni jim prostě zacpávali ústa. Ale ti slepci začali ještě hlasitěji křičet. Někdy je potřeba hlasitě křičet, protože lidé kolem nás jen málokdy budou znát Pána. Nebudte rozčarování, prostě dál o pomoc, volejte k Ježíši.

*Ježíš se zastavil, zavolal je a řekl:
„Co chcete, abych vám učinil?“*

Matouš 20: 32

Ježíš se zastavil, protože nejspíš slyšel, že se něco děje, jak se lidé snažili někoho umlčet.

Představte si, tady jde Ježíš, kolem je spousta lidí, všichni něco chtějí, ale On slyší křik slepých a zastavuje se, aby mohli k Němu přijít

a ptá se: „Co ode Mne chcete?“ Oni Mu odpověděli: „Pane, at' se otevřou naše oči“. Ježíš byl pohnut milosrdenstvím, dotkl se jejich očí a hned začali vidět a šli za Ním.

Ježíš se podíval na tyto lidi a byl pohnut milosrdenstvím, dokonce není napsáno, že by něco řekl, prostě se jich dotkl. On byl pohnut milosrdenstvím, cítil soucit. Tady není napsáno, že měl vidění nebo slyšel hlas, který Mu řekl, co má dělat.

On viděl tyto lidi, smiloval se nad nimi a uzdravil je, není potřeba nic přidávat k těmto veršům v Bibli, něco vymýšlet. Prostě čtěte a věřte tomu, co je tam napsáno.

On se smiloval, dotkl se jich a zrak se jim vrátil. To znamená, že byl veden milosrdenstvím a soucitem. Doufám, že jste pochopili, že i vy můžete být milosrdní k lidem. Musíte mít s nimi soucit. Možná by bylo dobré, kdybyste se někdy podívali na reportáže z Afriky o hladem umírajících dětech. Pokud po shlédnutí takové reportáže zůstanete lhostejní, jestli se ani nepomodlíte krátkou modlitbu typu: „Pane, postarej se o ty děti“, jestli jste bez soucitu a nechcete pomoci

těmto dětem, tak s vámi něco není v pořádku. To znamená, že nepomůžete ani svému bližnímu, který není v Africe, ale stojí a prosí almužnu na vaší stanici metra. Nejspíš projdete jen tak kolem.

Před mnoha lety jsem dal slovo, že nikdy neprojdou kolem člověka, který mě prosí o pomoc. Dodnes jsem tento slib neporušil, protože mezi těmi lidmi není žádný rozdíl, vůbec není důležité, kde jsou, jestli prosí o pomoc někde v Africe nebo ve vaší ulici nebo ve vašem městě.

Možná řeknete: „Curry, ale kolem je tolik lidí, kteří prosí o pomoc...“ Bůh je dostatečně velký, aby se postaral o každého, ale k tomu potřebuje vás. Tak On jedná ve Svém království. Jestliže vy, když jste v nemocnici nebo vidíte nemocného na ulici, nechcete se ho hned dotknout a uzdravit ho, tak vám řeknu – zamyslete se, jste vůbec spaseni? Protože jestli jste spaseni, tak ve vás žije Duch Svatý a to je Duch soucitu, Duch lásky, Duch milosrdenství. A jestli On je ve vás, tak vás bude k tomu povzbuzovat, budete naplněni soucitem, budete pohnuti Božím milosrdenstvím, budete se snažit zasáhnout lidi, do-

tknout se jich, pomoci jim.

Tu k němu přišel malomocný, padl před ním na kolena a prosil ho: „Chceš-li, jsi mocen mne očistit.“ Ježíš, hluboce pohnut, vztáhl svou ruku, dotkl se ho a řekl mu: „Chci, bud’ očistěn.“

Marek 1:40-41

Možná to už mnozí z vás slyšeli, už jsem vyučoval na toto téma. Slovo „chci“ v řečtině se překládá jako touha, přání, které je součástí přirozenosti, charakteru. On to udělal ne proto, že ho o to poprosili, ale řekl: Já chci – je to část Mě, toto přání je Můj charakter, Já vždycky chci.

A když to řekl, hned od něho malomocství odešlo a byl očistěn.

Marek 1:42

Jestliže se podíváme do Markova Evangelia, můžeme si všimnout, že jeho oblíbeným slovem bylo slovo „hned“. Používá toto slovo častěji, než kdokoli jiný v Bibli. Vždycky si všímal, jak rychle se všechno dělo, jak rychle reagoval Ježíš na potřeby lidí.

Když vstupoval do lodi, prosil ho ten, který byl předtím démónizovaný, aby mohl být s ním.

Marek 5:18

Tento člověk byl dříve ovládaný démony, ale teď byl svobodný a prosil Ježíše, aby mu dovolil s Ním cestovat, ale Ježíš řekl: „Jdi domů a řekni všem, jak veliké věci ti Pán učinil a jak se nad tebou smiloval“.

Jestliže si přečteme celý ten příběh, tak uvidíme, že Ježíš ho osvobodil, když byl pohnut soucitem k němu. Tento člověk se vrátil do svého města. Bylo to hlavní město území, ve kterém bylo deset měst – Dekapole. Ježíš řekl, aby vyprávěl všem svým příbuzným a všem lidem o tom, co pro něho Pán udělal a jak se nad ním slitoval. Všimněte si, že On ho neposlal kázat, že Ježíš byl veden Duchem, že měl zvláštní vedení a proto ho osvobodil. Ježíš ho poprosil, aby vyprávěl o tom, jak je milosrdný Bůh, že Bůh je láska, že má soucit. V podstatě ho požádal, aby říkal: „Bůh mě natolik miluje, že mě osvobodil!“.

My nic o tom člověku nevíme, dokonce ani neznáme jeho jméno, jen to, že byl posedlý a

potom hned šel a kázal. Nevyučil se v žádné škole ani v semináři, ale byl poslán a stal se evangelistou v deseti městech. Kázal Evangelium tak, že se všichni divili a to vše bylo proto, že měl osobní svědectví. To se stalo jeho posláním, posláním o Božím milosrdenství, které ho osvobodilo.

Lidé si tak často stěžují, že nemají teologické vzdělání, že nemají žádný titul a myslí si, že nemohou nic udělat. Ale tento člověk měl službu, protože něco prožil, bylo to jeho svědectví.

Jestliže vás Bůh z něčeho uzdravil nebo osvobodil, jestli jste dostali spasení – tak to už je důvod, abyste začali sloužit. Často, když lidé mluví o „službě“, tak na mysli okamžitě přicházejí myšlenky o tom, že služebník je ten člověk, který má nějakou zvláštní pozici v církvi, aby mohl začít službu, ale tak to není.

Slovo „služba“ je od slova „sloužit, být sluhou“. Ježíš přišel, aby sloužil, a ne, aby Mu sloužili. A my máme jednat jako On. Máme Ho následovat. Máme sloužit druhým a nečekat, že budou sloužit nám.

A tak Boží milosrdenství osvobodilo démonizovaného člověka.

Když přišli k zástupu, přistoupil k němu jeden člověk a padl před ním na kolena řka: „Pane, smiluj se nad mým synem, neboť je náměsíčný a zle trpí; často totiž padá do ohně a často do vody.

Matouš 17:14-15

Oč prosil Ježíše? Aby se smiloval nad jeho synem. Co chtěl? Aby jeho syn byl svobodný.

A přivedl jsem ho k tvým učedníkům, ale nemohli ho uzdravit.“ Ježíš odpověděl: „Ach, pokolení nevěřící a zvrácené, jak dlouho ještě budu s vámi? Jak dlouho vás mám snášet? Přiveďte ho sem ke mně!“ Ježíš mu pohrozil a démon od něho vyšel; a od té hodiny byl chlapec uzdraven. V soukromí potom k Ježíšovi přistoupili učedníci a řekli: „Proč jsme ho nemohli vyhnat my?“ On jim řekl:

„Pro vaši malověrnost!

Matouš 17:16-20

Skutečným důvodem, proč jeho syn nebyl uzdraven, byla nevíra učedníků. „Amen, pravím vám, budete-li mít víru jako zrno hořčice, řeknete této hoře: ‚Přejdi odtud tam‘, a přejde; a nic vám nebude nemožné.“ Tady není napsáno, že když se nejdřív budete postit a modlit, tak se to stane. On neříkal Svým učedníkům, že se musí modlit a postit před tím, než se půjdou modlit za uzdravení. Jestli se podíváme do předchozích kapitol, tak uvidíme, že učedníci už uzdravovali lidi a vyháněli démony. Ale tady je konkrétně napsáno, že jestli by měli víru jako hořčičné zrnko, tak by ŘEKLI hoře.

Tady je napsáno, že jestli máte víru, tak musíte MLUVIT, protože lidé víry MLUVÍ! Jestliže něčemu věříte, tak vám nikdo nemůže zavřít ústa, budete o tom mluvit a mluvit. Proto, jestli o něčem nemluvíte, tak tomu nevěříte. A tak, jestli máte víru aspoň jako hořčičné zrnko, řeknete té hoře: „Přejdi odtud tam“ - všimněte si, je to rozkaz. Musíte přikazovat. Tady není napsáno, že nejdřív máte mluvit o problému s Bohem, ale po-

třebujete mluvit, přikazovat „hoře“. A nic nebude pro vás nemožného.

Další, 21. verš v této kapitole má být ve vaší Bibli napsán kurzívou, protože tento verš není v řeckém originálu.

A tak otec přivedl svého náměsíčního syna k Ježíši a poprosil Ho, aby se nad ním smiloval. A co udělal Ježíš? On ho uzdravil. Milosrdenství Ježíše bylo vyraženo v tom, že uzdravil toho chlapce. Milosrdenství – to je soucit.

Tehdy k němu přišli Janovi učedníci a řekli: „Proč se my a farizeové často postíme, ale tvoji učedníci se nepostí?“ Ježíš jim řekl: „Mohou svatebčané truchlit, dokud je s nimi ženich? Přijdou však dny, kdy jim bude ženich odebrán, a tehdy se budou postit.

Matouš 9:14-15

Tato část verše se vztahuje k té chvíli, kdy byl Ježíš ukřižován, tehdy se potřebovali modlit a postit. Bylo jim také řečeno, aby čekali, dokud nepřijde Duch Svatý. Oni to udělali, ale nikde

není napsáno, že se museli modlit a postit, aby dostali moc.

Tady je převyprávění stejného příběhu, který byl zapsán Markem.

Marek 9. kapitola od 14.verše: *A když přišli k učedníkům, uviděli kolem nich veliký zástup a učitele Zákona, jak se s nimi prou. A hned všichni v zástupu, jakmile ho uviděli, byli velmi překvapeni; běželi k němu a zdravili ho. I zeptal se jich: „O čem se s nimi přete?“ A jeden člověk ze zástupu mu odpověděl: „Učiteli, přivedl jsem k tobě svého syna, který má němého ducha. – V tomto příběhu je duch nazván němým duchem. – Kdekoli se ho zmocní, trhá jím, a on pění, skřípe zuby a strne. Řekl jsem tvým učedníkům, aby ho vyhnali, ale nemohli.“ On jim na to říká: „Ach, pokolení nevěřící, jak dlouho ještě budu u vás? Jak dlouho ještě vás budu snášet? Přiveďte ho ke mně.“ I přivedli ho k němu. Jakmile ho duch spatřil, ihned s ním zalomcoval, chlapec padl na zem, válel se a měl pěnu u úst. Ježíš se zeptal jeho otce: „Jak je to dlouho, co se mu to stává?“ On řekl: „Od dětství. Často ho hodil i do ohně a do vody, aby ho zahubil. Avšak můžeš-li*

něco udělat, slituj se nad námi a pomoz nám.“ Ježíš mu řekl: „Můžeš-li! Všechno je možné tomu, kdo věří.“ Otec toho chlapce hned vykřikl a říkal: „Věřím, pomáhej mé nevěře!“ Když Ježíš uviděl, že se sbíhá zástup, pohrozil tomu nečistému duchu: „Duchu němý a hluchý, já ti přikazuji, vyjdi z něho a už do něho nikdy nevstupuj!“ Ten vykřikl a silně jím zalomcoval a vyšel. Chlapec zůstal jako mrtvý, takže mnozí říkali, že zemřel. Ježíš uchopil jeho ruku, probudil ho a on vstal.

Všimněte si, Ježíš se ho zeptal, jak dlouho se to s ním tak děje a otec odpověděl, že od dětství. Často, když se o tom káže, lidé říkají, že Ježíš potřeboval vědět, kdy se to stalo. Tedy že nejprve potřebujeme vědět všechno o těch demonech, kteří mučí člověka. Ale když jsem začal uzdravovat nemocné a osvobozovat lidi, stala se mi taková situace. Do té doby jsem věřil tomu, čemu věřili všichni, ale když jsem začal uzdravení praktikovat, začal jsem chápat, co cítil Ježíš.

Jednou mě poprosili, abych se pomodlil za mladou ženu. Bylo jí dvacet let a měla dvoule-

tého syna. Ta žena prošla chemoterapií, velkým množstvím operací, lékaři nevěděli, co dělat, nemohli zastavit šíření rakoviny, proto už prostě jen odstraňovali nádory, které se objevovaly po celém těle. Téměř každou část těla měla opeřovanou. Její kosti se již při malé námaze rozsyřávaly, proto nemohla vzít do náruči ani své dítě, kterému byly tehdy dva roky. Jasně si vzpomínám, že když mi to říkala, v mém nitru se pozvedla horká vlna – řeky živé vody. Byl to Duch Svatý, Jeho soucit. Z jedné strany jsem cítil lidský soucit typu: je mi to tak líto, ale z druhé strany jsem byl přesvědčen o tom, že ta nemoc nemá právo zůstat. Rozhněval jsem se, že jí nepřítel ukradl tolik času, kdy mohla být se svým dítětem. Tato žena byla baptistka a nevěděla nic o uzdravení.

Když jsem k ní přicházel, ona se začala houpat, byla ke mně přitahována jako magnetem. Ještě jsem se jí nestačil ani dotknout, Boží moc prošla skrze ni. Když přišla k sobě, zeřtal jsem se jí, co cítila. Řekla, že proud moci prošel skrze ni. Řekl jsem jí, že je uzdravena a může jít na vyšetření, aby se to potvrdilo. Za několik dní mi

poslala výsledky vyšetření, které ukazovaly stoprocentní uzdravení z rakoviny.

Říkám to proto, abych ukázal, že ji uzdravil soucit. Z jedné strany je soucit absolutní LÁSKA a touha osvobodit člověka, ale z druhé strany je to nenávisť k nepříteli a k nemoci, která mučí člověka. To jsou dvě strany jedné mince.

Tedy Ježíš cítil soucit a milosrdenství k tomu člověku a jeho syn byl uzdraven.

A stalo se, že hned nato šel do města zvaného Naim. A šli s ním mnozí jeho učedníci a veliký zástup. Když se přiblížil k městské bráně, hle, vynášeli mrtvého, jediného syna jeho matky, a ta byla vdova; byl s ní velký zástup z města. Když ji Pán uviděl, byl nad ní hluboce pohnut a řekl jí: „Neplač!“ Pak přistoupil a dotkl se máru. Ti, kteří je nesli, se zastavili. Řekl: „Chlapče, pravím ti, probud' se!“ Mrtvý se posadil a začal mluvit; a Ježíš ho dal jeho matce. Všech se

zmocnil strach, oslavovali Boha a říkali: „Veliký prorok povstal mezi námi“ a „Bůh navštívil svůj lid.“

Lukáš 7:11 – 16

Jméno Ježíše také bylo Emanuel – Bůh s námi. Všimněte si, že Ježíš se neslitoval nad mrtvým, ale nad jeho matkou a chlapec byl vzkříšen. Ježíšův soucit k matce vzkřísil jejího syna.

Nemůžeme dávat Boha do rámečku, On je mnohem větší, než všechny naše zákony. On je láska a soucit. On se vás chce dotknout a osvobodit vás. On nic nezadržuje, nesnaží se nic skrývat, nečeká, až dosáhnete určité duchovní zralosti nebo úrovně. On už za všechno zaplatil. On zaplatil za vaše uzdravení, abyste ho mohli dostat, nehledě na to, na které úrovni zralosti se nacházíte.